

Υπόθεση C-323/21**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου****Ημερομηνία κατάθεσης:**

25 Μαΐου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Raad van State (Κάτω Χώρες)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

19 Μαΐου 2021

Αναιρεσείων:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Αναιρεσίβλητος:B.**Αντικείμενο της κύριας δίκης**

Η αίτηση αναίρεσης στη διαφορά της κύριας δίκης στρέφεται κατά της απόφασης του Rechtbank Den Haag (πρωτοδικείου της Χάγης, Κάτω Χώρες) της 12ης Ιουνίου 2019, με την οποία έγινε δεκτή η ασκηθείσα προσφυγή του B. κατά της απόφασης του Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (υφυπουργού δικαιοσύνης και ασφαλείας, Κάτω Χώρες, στο εξής: υφυπουργός) της 8ης Μαρτίου 2019, με την οποία ο τελευταίος αρνήθηκε την εξέταση αίτησης του B. για τη χορήγηση άδειας διαμονής ορισμένου χρόνου λόγω ασύλου, με την αιτιολογία ότι η Ιταλία εξακολουθούσε να είναι υπεύθυνη για την εξέταση της εν λόγω αίτησης, και ακυρώθηκε η ανωτέρω απόφαση, καθόσον η ευθύνη για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο III), περιήλθε στις 4 Απριλίου 2019 στη Γερμανία και έπαυσε η ευθύνη της Ιταλίας από το χρονικό αυτό σημείο, ενώ δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι μεταξύ των Κάτω Χωρών και της Ιταλίας συνήφθη την 1η Απριλίου 2018 διακανονισμός για

την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση και ότι στις 29 Απριλίου 2019 αποφασίσθηκε η μεταφορά του Β. στην Ιταλία.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως

Αίτηση βάσει άρθρου 267 ΣΛΕΕ για ερμηνεία του άρθρου 27, παράγραφος 1, και του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ.

Το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο διευκρινίσεις σχετικά με την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού στην περίπτωση κατά την οποία ήδη υφίσταται μεταξύ δύο κρατών μελών διακανονισμός για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση και ο αλλοδαπός διαφεύγει πριν από τη μεταφορά μεταξύ των δύο κρατών μελών και, εν συνεχεία, υποβάλλει εκ νέου σε τρίτο κράτος μέλος αίτηση διεθνούς προστασίας. Πρωτίστως, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται πρώτον με ποιον τρόπο πρέπει να ερμηνευθεί η φράση «κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα» στο άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, και δεύτερον αν ο αλλοδαπός μπορεί βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού να επικαλεσθεί σε τρίτο κράτος μέλος την εκπνοή της προθεσμίας μεταφοράς που ισχύει μεταξύ δύο διαφορετικών κρατών μελών.

Προδικαστικά ερωτήματα

1. α) Έχει η φράση «κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα» του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180) την έννοια ότι ως τέτοιο νοείται το κράτος μέλος (εν προκειμένω το τρίτο κράτος μέλος, ήτοι οι Κάτω Χώρες) το οποίο τελευταίο υπέβαλε αίτημα εκ νέου ανάληψης ή αναδοχής;

β) Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης: εξακολουθεί το γεγονός ότι μεταξύ δύο κρατών μελών (εν προκειμένω της Γερμανίας και της Ιταλίας) έχει προηγουμένως συναφθεί διακανονισμός για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση της αίτησης να έχει συνέπειες για τις κατά νόμον υποχρεώσεις του τρίτου κράτους μέλους (εν προκειμένω των Κάτω Χωρών) οι οποίες απορρέουν από τον κανονισμό Δουβλίνο ΙΙΙ έναντι του αλλοδαπού ή έναντι των κρατών μελών τα οποία συμβλήθηκαν σε αυτόν τον προηγούμενο διακανονισμό, και εάν ναι, ποιες είναι οι συνέπειες αυτές;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα: έχει το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013, υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 19, την έννοια ότι δεν μπορεί στο πλαίσιο προσφυγής κατά απόφασης περί μεταφοράς να ευδοκιμήσει ο προβαλλόμενος από αιτούντα διεθνή προστασία ισχυρισμός ότι η μεταφορά δεν επιτρέπεται να πραγματοποιηθεί λόγω

παρελεύσεως της προθεσμίας για τη συμφωνηθείσα προηγουμένως μεταξύ δύο κρατών μελών (εν προκειμένω της Γερμανίας και της Ιταλίας) μεταφορά;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Κανονισμός Δουβλίνο III, ιδίως αιτιολογικές σκέψεις 4, 5, 9, 19 και 28, καθώς και άρθρα 2, 3, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 27 και 29

Κανονισμός (ΕΚ) 1560/2003 της Επιτροπής, της 2ας Σεπτεμβρίου 2003, για τα μέτρα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 343/2003 του Συμβουλίου για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 118/2014 της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 2014, ιδίως άρθρο 9

Σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Vreemdelingenwet 2000 (νόμος των Κάτω Χωρών του 2000 περί αλλοδαπών), ιδίως άρθρα 8, 28 και 30

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της κύριας δίκης

- 1 Στις 3 Ιουλίου 2017, ο Β., ο οποίος κατάγεται από τη Γκάμπια (στο εξής: Β.), υπέβαλε στη Γερμανία αίτηση διεθνούς προστασίας. Δεδομένου ότι προηγουμένως είχε υποβάλει στην Ιταλία αίτηση διεθνούς προστασίας, η Γερμανία απηύθυνε στην Ιταλία αίτημα για την εκ νέου ανάληψή του· το αίτημα αυτό έγινε δεκτό. Για τον λόγο αυτό, η εξάμηνη προθεσμία μεταφοράς ξεκίνησε στις 4 Οκτωβρίου 2017, παρατάθηκε δε έως τις 4 Απριλίου 2019, καθώς αποδείχθηκε ότι ο Β. είχε εγκαταλείψει τη Γερμανία με άγνωστο προορισμό.
- 2 Ο Β. υπέβαλε, εν συνεχεία, στις 17 Φεβρουαρίου 2018 στις Κάτω Χώρες αίτηση διεθνούς προστασίας. Στις 17 Μαρτίου 2018 ο υφυπουργός απηύθυνε στην Ιταλία αίτημα για την εκ νέου ανάληψη, το οποίο έγινε δεκτό την 1η Απριλίου 2018. Με έγγραφο της 29ης Ιουνίου γνωστοποίησαν οι αρχές των Κάτω Χωρών στην Ιταλία ότι ο Β. διέφυγε και για τον λόγο αυτό δεν μπορούσε να μεταφερθεί εντός της εξάμηνης προθεσμίας.
- 3 Στις 9 Ιουλίου 2018, ο Β. υπέβαλε εκ νέου αίτηση διεθνούς προστασίας στη Γερμανία, πλην όμως στις 21 Δεκεμβρίου 2018 διαπίστωσαν οι γερμανικές αρχές ότι αναχώρησε στο εξωτερικό με άγνωστο προορισμό. Εν συνεχεία, ο Β. επέστρεψε στις Κάτω Χώρες όπου υπέβαλε στις 27 Δεκεμβρίου 2018 την επίμαχη, εν προκειμένω, αίτηση διεθνούς προστασίας.
- 4 Με απόφαση της 8ης Μαρτίου 2019, ο υφυπουργός απέρριψε την εξέταση της αίτησης αυτής με την αιτιολογία ότι η Ιταλία εξακολουθούσε να είναι υπεύθυνη

για την εξέταση. Στις 29 Απριλίου 2019, ο υφυπουργός αποφάσισε τη μεταφορά του Β. στην Ιταλία.

- 5 Κατά της απόφασης περί μεταφοράς, ο Β. άσκησε προσφυγή στο Rechtbank Den Haag (πρωτοδικείο της Χάγης, Κάτω Χώρες), το οποίο εξέδωσε στις 12 Ιουνίου 2019 την προσβαλλόμενη απόφαση.

Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 6 Ο Β. υποστήριξε ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου ότι η ευθύνη για την εξέταση της αίτησής του περί διεθνούς προστασίας περιήλθε στη Γερμανία, καθόσον η προθεσμία μεταφοράς που προκύπτει από τον διακανονισμό μεταξύ του κράτους αυτού και της Ιταλίας, της 4ης Οκτωβρίου 2017, για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση, έχει εκπνεύσει.
- 7 Ο υφυπουργός αντέτεινε ότι για τον καθορισμό της ευθύνης για την εξέταση έχει αποφασιστική σημασία η κατάσταση που ίσχυε κατά τον χρόνο που υπέβαλε ο αλλοδαπός την αίτηση διεθνούς προστασίας. Δεδομένου ότι η προθεσμία μεταφοράς που ίσχυε μεταξύ της Ιταλίας και της Γερμανίας κατά τον χρόνο που ο Β. υπέβαλε το πρώτον στις Κάτω Χώρες αίτηση διεθνούς προστασίας, δεν είχε εκπνεύσει ακόμη, υπεύθυνη για την εξέταση είναι η Ιταλία. Εξάλλου, η προθεσμία μεταφοράς που ίσχυε μεταξύ της Ιταλίας και της Γερμανίας διεκόπη εξαιτίας του επονομαζόμενου *chain rule* με την υποβολή της αίτησης στις Κάτω Χώρες, και ξεκίνησε νέα προθεσμία μεταφοράς 18 μηνών, εντός της οποίας μπορούσε ο Β. να μεταφερθεί στην Ιταλία.
- 8 Προς στήριξη της αίτησης αναίρεσής του, ο υφυπουργός ενέμεινε στη θέση του ότι η Ιταλία είναι υπεύθυνη για την εξέταση. Σε αυτό το πλαίσιο ισχυρίζεται ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο εσφαλμένα έλαβε υπόψη την τροποποίηση στη σχέση της Ιταλίας και της Γερμανίας, η οποία τέθηκε σε ισχύ στις 4 Απριλίου 2019, κατά την εκτίμηση του διακανονισμού μεταξύ των Κάτω Χωρών και της Ιταλίας για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση. Η εξέταση του ζητήματος κατά πόσον η ευθύνη για την εξέταση βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2 του κανονισμού Δουβλίνο III περιήλθε σε άλλο κράτος μέλος εξαιτίας της εκπνοής της προθεσμίας μπορεί να αφορά μόνο τη σχέση μεταξύ των Κάτω Χωρών και της Ιταλίας. Εξάλλου, η ευθύνη για τη μεταφορά βαρύνει πρωτίστως το κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται ο αλλοδαπός και λαμβάνει χώρα η διαδικασία που τον αφορά. Για τον λόγο αυτό, έπειτα από την αποδοχή του αιτήματος εκ νέου ανάληψης των Κάτω Χωρών, πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στην πραγματοποίηση της μεταφοράς από τις Κάτω Χώρες στην Ιταλία, η δε εκπνοή της προθεσμίας μεταφοράς που ισχύει μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας δεν αφορά (πλέον) τις Κάτω Χώρες. Εν τέλει, η Γερμανία, λαμβανομένου υπόψη και του *chain rule*, μπορεί να μην είναι υπεύθυνη για την εξέταση, δεδομένου ότι η δεκαοκτάμηνη προθεσμία μεταφοράς για τη Γερμανία ξεκίνησε εκ νέου όταν ο Β. επιζήτησε στις 17 Φεβρουαρίου 2018 στις Κάτω Χώρες εκ νέου διεθνή προστασία.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 9 Σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο έχει αποδειχθεί ότι οι Κάτω Χώρες επ' ευκαιρία της αίτησης διεθνούς προστασίας της 17ης Φεβρουαρίου 2018 έχουν ήδη συνάψει με την Ιταλία διακανονισμό για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση και ότι η προθεσμία μεταφοράς βάσει αυτού του διακανονισμού εξακολουθούσε να τρέχει όταν ο Β. υπέβαλε στις 27 Δεκεμβρίου 2018 στις Κάτω Χώρες την επίμαχη αίτηση διεθνούς προστασίας. Το αυτό ισχύει και για την προθεσμία μεταφοράς βάσει του διακανονισμού μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας της 4ης Οκτωβρίου 2017 για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση. Το αιτούν δικαστήριο συμπεραίνει εξ αυτών ότι η Ιταλία κατά το χρονικό σημείο της επίμαχης αίτησης εξακολουθούσε να είναι το υπεύθυνο κράτος μέλος για την εξέταση.
- 10 Εντούτοις, η ένδικη διαφορά μεταξύ των διαδίκων επικεντρώνεται στο ζήτημα κατά πόσον αυτή η ευθύνη για την εξέταση περιήλθε εκ των υστέρων στη Γερμανία βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III, προτού ο υφυπουργός αποφασίσει στις 29 Απριλίου 2019 τη μεταφορά του Β. στην Ιταλία, δεδομένου ότι η προθεσμία μεταφοράς που ίσχυε μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας εξέπνευσε στις 4 Απριλίου 2019.
- 11 Η ιδιαιτερότητα της προκείμενης υπόθεσης έγκειται στο γεγονός ότι κατά το χρονικό σημείο της επίμαχης αίτησης διεθνούς προστασίας υφίσταντο δύο εν ισχύ διακανονισμοί για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση με διαφορετικές προθεσμίες μεταφοράς. Για τον λόγο αυτό, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται κατά πόσον ο διακανονισμός μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση και η σχετική προθεσμία μεταφοράς ίσχυαν ακόμη όταν ο Β. υπέβαλε στις Κάτω Χώρες την επίμαχη αίτηση διεθνούς προστασίας.
- 12 Το αιτούν δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο κανονισμός Δουβλίνο III δεν περιέχει ορισμό της φράσης «κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα». Μολονότι η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το άρθρο 29 του κανονισμού Δουβλίνο III αφορά αποκλειστικά περιπτώσεις μεταξύ δύο μόνο κρατών μελών, υπάρχουν στη νομολογία του Δικαστηρίου αναμφίβολα ενδείξεις για να γίνει δεκτό ότι ένα κράτος μέλος πρέπει να θεωρείται ως «κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα» μόνο στο μέτρο που έχει ακόμη τη δυνατότητα να μεταφέρει πράγματι τον αλλοδαπό. Έτσι, το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, σκέψη 59) ότι η εξάμηνη προθεσμία μεταφοράς που τάσσεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1, και παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού Δουβλίνο III έχει σκοπό, μεταξύ άλλων, να αφήσει τον αναγκαίο χρόνο στα δύο ενδιαφερόμενα κράτη μέλη για να διαβουλευθούν για την πραγματοποίηση της μεταφοράς αυτής και, ειδικότερα, στο αιτούν κράτος μέλος να ρυθμίσει τις συγκεκριμένες λεπτομέρειες της πραγματοποίησης της μεταφοράς. Περαιτέρω, το Δικαστήριο εξήγησε στην απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, A. S. (C-490/16, EU:C:2017:585, σκέψη 56) ότι το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III διευκρινίζει αποκλειστικώς τις συνέπειες που

επιφέρει η παρέλευση της προθεσμίας για την εκτέλεση της μεταφοράς που ορίζει το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

- 13 Αντίθετα με το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το αιτούν δικαστήριο έχει την άποψη ότι η Γερμανία δεν πρέπει να θεωρείται πλέον ως «κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα» υπό την έννοια του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού Δουβλίνο III, για τον λόγο ότι οι γερμανικές αρχές δεν είχαν πλέον τη δυνατότητα να πραγματοποιήσουν τη μεταφορά στην Ιταλία. Συγκεκριμένα, ο Β. βρίσκεται στις Κάτω Χώρες και οι αρχές των Κάτω Χωρών συνήψαν με την Ιταλία νέο διακανονισμό για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση. Ο κανονισμός Δουβλίνο III και η νομολογία του Δικαστηρίου δεν προσφέρουν καμία πληροφορία εν προκειμένω. Στο μέτρο που οι Κάτω Χώρες δεν πρέπει να θεωρούνται ως «κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα», ανακύπτει το ζήτημα εάν δεσμεύονται πριν την υποβολή αιτήματος εκ νέου ανάληψης ή αναδοχής καθ' οιονδήποτε τρόπο από την ισχύουσα μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας προθεσμία μεταφοράς.
- 14 Εάν γινόταν δεκτό ότι η Γερμανία πρέπει να θεωρείται ως «κράτος μέλος που υπέβαλε το αίτημα» ακόμη και μετά την υποβολή του αιτήματος εκ νέου ανάληψης των Κάτω Χωρών προς την Ιταλία στις 17 Μαρτίου 2018 και ότι η ισχύουσα μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας προθεσμία μεταφοράς εξέπνευσε μετά από 18 μήνες –στις 4 Απριλίου 2019–, ανακύπτει το ζήτημα κατά πόσον ο Β. μπορεί να επικαλεσθεί στις Κάτω Χώρες –στο πλαίσιο της προσφυγής κατά της απόφασης περί μεταφοράς της 8ης Μαρτίου 2019– την εκπνοή της προθεσμίας μεταφοράς αυτής.
- 15 Σε αυτό το πλαίσιο, το αιτούν δικαστήριο παραπέμπει στην απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2017, Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805), στη σκέψη 46 της οποίας έκρινε το Δικαστήριο ότι το άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III, υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 19 του κανονισμού, καθώς και το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν την έννοια ότι ένα πρόσωπο το οποίο αιτήθηκε διεθνούς προστασίας πρέπει να έχει στη διάθεσή του ένα αποτελεσματικό και γρήγορο ένδικο βοήθημα που να του δίνει τη δυνατότητα να επικαλεσθεί την εκπνοή της εξάμηνης προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 29, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού, η οποία έλαβε χώρα μετά την έκδοση της απόφασης περί μεταφοράς.
- 16 Ωστόσο, σε αντίθεση με την απόφαση Shiri, στην προκείμενη υπόθεση εμπλέκονται περισσότερα από δύο κράτη μέλη. Επιπλέον, η προθεσμία μεταφοράς που ίσχυε αρχικά μεταξύ της Γερμανίας και της Ιταλίας έχει παρέλθει εν προκειμένω, δεδομένου ότι ο αλλοδαπός έχει διαφύγει. Επομένως, η απόφαση Shiri δεν έχει σχέση με την υπό κρίση περίπτωση.
- 17 Σε αυτό το πλαίσιο, το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι το Δικαστήριο έχει προσδιορίσει τα όρια της προβλεπόμενης στο άρθρο 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III προσφυγής στις αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2016, Ghezlbash (C-63/15, EU:C:2016:409), και της 26ης Ιουλίου 2017, Mengesteab

(C-670/16, EU:C:2017:587), μεταξύ άλλων, υπό το πρίσμα των σκοπών και του πλαισίου του κανονισμού. Στη σκέψη 46 της απόφασης Mengesteab και στη σκέψη 52 της απόφασης Ghezelbash έκρινε ότι σκοπός του κανονισμού Δουβλίνο III σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 9 δεν είναι μόνο να καταστήσει το σύστημα Δουβλίνο III αποτελεσματικότερο, αλλά και να προσφέρει βελτιωμένη προστασία σε αιτούντες άσυλο, ιδίως με την αποτελεσματική και πλήρη δικαστική προστασία τους.

- 18 Εντούτοις, το Δικαστήριο υπογράμμισε στην απόφαση Ghezelbash, επίσης, ότι το σύστημα Δουβλίνο III αποσκοπεί στο να αποτρέψει το forum shopping. Από τη σκέψη 54 της απόφασης αυτής προκύπτει ότι το δικαστήριο που επιλαμβάνεται προσφυγής δεν θα έπρεπε να καλείται να αναθέσει την ευθύνη της εξέτασης αίτησης διεθνούς προστασίας σε κάποιο κράτος μέλος το οποίο ορίζεται κατά την προαίρεση του προσφεύγοντος.
- 19 Εξ αυτού του λόγου, δεν έχει, κατά το αιτούν δικαστήριο, αλλοδαπός τη δυνατότητα βάσει του άρθρου 27, παράγραφος 1, του κανονισμού Δουβλίνο III να προσβάλει σε τρίτο κράτος μέλος διακανονισμό για την αναγνώριση της ευθύνης για την εξέταση ο οποίος έχει ήδη συναφθεί μεταξύ δύο άλλων κρατών μελών. Διαφορετική ερμηνεία θα είχε ως αποτέλεσμα ότι ο αλλοδαπός θα είχε κίνητρο να επιδιώξει συνειδητά να αποφύγει τον έλεγχο των αρχών που είναι αρμόδιες για τον έλεγχο της εκτέλεσης της μεταφοράς, προκειμένου να ματαιώσει τη μεταφορά αυτή και εν συνεχεία να μπορεί να ισχυρισθεί ότι η ευθύνη για την εξέταση περιήλθε σε άλλο κράτος μέλος απλώς και μόνον λόγω της παρελεύσεως της προθεσμίας.